

Cartea lui Daniel - O sută optzeci și opt

De la Rafia la Panium: dezvăluirea semnificației profetice a bătăliilor antice

Jeff Pippenger

2024-04-18

Bitka pri Rafiji i bitka pri Paniju dva su različita povijesna događaja koja su se zbila u različitim razdobljima i okolnostima, ali oba imaju značenje u povijesti drevne Judeje i njezinih okolnih područja. Bitka pri Rafiji odigrala se 217. pr. Kr. Bitka pri Paniju dogodila se 200. pr. Kr. između Seleukidskoga kraljevstva (kralja sjevera) i Ptolemejskoga kraljevstva (kralja juga). Te su dvije bitke prepoznate u recima jedanaest do petnaest jedanaestoga poglavlja Daniela. Te su dvije bitke prethodile Makabejskoj pobuni 167. pr. Kr.

Lupta de la Panium și-a luat numele de la elementul geografic din apropiere, Muntele Panium, unde a avut loc conflictul. Numele Panium derivă de la zeul grec Pan, căruia îi era dedicat acolo un templu. Locul era cunoscut sub numele de Panium datorită asocierii sale cu cultul lui Pan. Complexul templului era adesea numit Sanctuarul lui Pan, subliniindu-se astfel rolul său ca loc de devoțiune religioasă și de închinare dedicat zeului Pan. Termenul „Nymphaeum” se referă la un monument sau sanctuar dedicat nimfelor apelor în religia greacă și romană antică. Complexul templului de la Panium includea o grotă și un izvor natural, despre care se credea că erau locuite de nimfe și, prin urmare, era uneori numit Nymphaeum-ul de la Panium.

După ce cetatea a fost reconstruită și extinsă de Irod Filip, fiul lui Irod cel Mare, ea a fost cunoscută sub numele de Cezareea lui Filip, în cinstea împăratului roman Cezar Augustus și a lui Irod Filip însuși. Complexul templului era un important centru religios în cadrul acestei cetăți.

În timpul domniei împăratului Augustus, templul a fost rededicat sau redenumit în cinstea lui Augustus, reflectând cultul imperial și integrarea practicilor religioase romane în peisajul religios local. Zona din apropierea vechiului oraș Cezareea lui Filip, unde se afla templul lui Pan, era numită uneori „Porțile Iadului” sau „Porțile Hadesului”.

În versetele șaisprezece până la nouăsprezece din capitolul unsprezece al cărții lui Daniel sunt reprezentate cele trei zone geografice de cucerire pe care Roma păgână trebuia să le supună pentru a se statornici ca a patra împărăție a profeției biblice și ca împăratul de la miazănoapte din capitol. În versetul șaisprezece, generalul roman Pompei este prezentat ca cucerind Siria în anul 65 î.Hr., iar apoi Ierusalimul în anul 63 î.Hr. Versetele șaptesprezece până la nouăsprezece indică cucerirea Egiptului de către Iuliu Cezar, cea de-a treia dintre cele trei piedici. Bătălia de la Actium, din anul 31 î.Hr., marchează începutul celor trei sute șazeci de ani în care Roma păgână avea să domnească în mod suprem, în împlinirea versetului douăzeci și patru din capitolul unsprezece al cărții lui Daniel.

În versetul douăzeci este marcată domnia lui Cezar Augustus, iar în acea perioadă istorică S-a născut Isus. Apoi, în versetele douăzeci și unu și douăzeci și doi, este identificată domnia nelegiuitului Cezar Tiberiu, marcând astfel răstignirea lui Hristos. În versetul douăzeci și trei este

marcată alianța pe care iudeii macabei au încheiat-o cu Roma păgână, iar astfel cursul istoriei care a început în versetul unsprezece este întrerupt, iar narațiunea istorică revine la perioada 161 î.Hr. – 158 î.Hr.

Versul douăzeci și trei reprezintă linia Macabeilor și, deși nu oferă toate detaliile liniei lor profetice, consemnarea istoriei le oferă. În anul 217 î.Hr. a avut loc Bătălia de la Rafia, iar în urma acesteia un rege-copil a lăsat Egiptul vulnerabil. Pe când regii seleucizi și greci făceau planuri pentru a-l înfrunta pe regele-copil în anul 200 î.Hr., Roma s-a inserat în istorie și a devenit apărătoarea regelui-copil al Egiptului. În același an a avut loc Bătălia de la Panium. Apoi, în anul 167 î.Hr., a început războiul de gherilă al Macabeilor.

Revolta macabeică a început la Modein în anul 167 î.Hr. și a constat în faptul că Macabeii nu s-au ridicat doar împotriva Imperiului Seleucid, ci și împotriva iudeilor despre care hotărâseră că erau în alianță cu seleucizii. Revolta a fost motivată religios și a fost dusă împotriva unui dușman intern și extern. În anul 164 î.Hr., Macabeii au rededecat templul, iar acest eveniment este comemorat prin sărbătoarea iudaică a Hanukkăi. În acel an a murit infamul Antioh Epifanes. Apoi, din 161 î.Hr. până în 158 î.Hr., „liga” din versetul douăzeci și trei a fost încheiată cu Roma.

Singura referire directă la Macabei, la revolta lor și la alianța lor cu Roma se găsește în versetul douăzeci și trei, însă istoria dinastiei, numită Dinastia Hasmoneană, a început la Modein în anul 167 î.Hr. și a continuat până în vremea crucii. Reprezentanții finali ai Dinastiei Hasmoneene au fost fariseii din timpul lui Hristos. Prin urmare, există o linie profetică a istoriei iudaismului apostat, așa cum este reprezentat de Macabei, care a început în anul 167 î.Hr., la revolta din Modein, și care se încheie în versetele douăzeci și unu și douăzeci și doi, când Isus a fost răstignit.

តារាងប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់ពួកគេហោសណានដល់ចំណុចបត់បន្លែងនៃមួយនៃកូនខទីដប់បួនមួយ
ពេលវេលានៃកូនដំបូង ជាលើកដំបូង តាមរយៈបុព្វលោក ហោសណានយកកូនដំបូងយូសាឡឹម។
មូលហេតុចម្បងរបស់គាត់ក្នុងការនាំសេចក្តីវិនាសមកលើកូនដំបូងយូសាឡឹមនៃពេលវេលានោះ
គឺដោយសារធម្មលោកវាងបក្សសព្វកិរិយាវិនាសសហស្សមណោស។ ចាប់ពីពេលវេលានោះមក (63
BC) យូសាឡឹមនៃកូនដំបូងអំណាចគ្រប់គ្រងរបស់កូនដំបូង។ តាមន័យព្យាករណ៍
វាវិនាសសហស្សមណោសរបស់ពួកម៉ាកាប ចាប់ផ្តើមនៃសមរម្យមួយដំបូង ក្នុងឆ្នាំ 167
BC បន្ទាប់មកគ្រប់គ្រងដាក់ឱ្យស្ថិតក្នុងការចុះចូលចំពោះកូនដំបូងក្នុងឆ្នាំ 63 BC។
មិនយូរប៉ុន្មានបន្ទាប់ពីការចាប់ផ្តើមនៃប្រវត្តិសាស្ត្រនោះ
ពួកម៉ាកាបហោសណានផ្តួចផ្តើម
និងបានចូលទៅក្នុងសម័យនៃធម៌គុកមួយជាមួយកូនដំបូងចាប់ពីឆ្នាំ 161 BC ដល់ 158 BC។
ពួកសេដ្ឋីនៃកូនដំបូងការចុះចូលចំពោះកូនដំបូងចាប់ពីឆ្នាំ 63 BC រហូតដល់លើកកាន់
និងការបំផ្លាញចុងក្រោយនៃកូនដំបូងយូសាឡឹមនៃឆ្នាំ 70។

Linja profetike e Makabenjve është linja e judaizmit apostat, dhe për këtë arsye ajo tipifikon linjën e protestantizmit apostat. Nga Beteja e Paniumit deri te ligji i së dielës i vargut gjashtëmbëdhjetë, ngjarjet profetike të vitit 200 p.e.s., 167 p.e.s., 164 p.e.s. dhe aleanca nga 161 p.e.s. deri më 158 p.e.s. do të përsëriten në historinë e protestantizmit apostat. Këto waymarks do të ndodhin në historinë e presidentit të tetë, i cili është prej të shtatëve, përpara ligjit të së dielës. Viti 200 p.e.s. përfaqëson vijën e jashtme të bririt republikan në lidhje me vitin 167 p.e.s., që përfaqëson vijën e

brendshme të bririt të protestantizmit apostat.

Aceste repere sunt, în esență, ascunse în cadrul liniei istorice a Dinastiei Hasmoneene, dar totuși fac parte din istoria ascunsă a versetului patruzeci din Daniel unsprezece. Este o linie care face parte din „acea porțiune a profeției lui Daniel privitoare la zilele de pe urmă”.

Faptul că iudaismul sărbătorește Hanuka în amintirea răscoalei Macabeilor nu îi definește pe Macabei ca fiind neprihăniți. Din pricina răzvrătirii, șekina nu s-a mai întors niciodată în templul care a fost reclădit după captivitatea de șaptezeci de ani. Ultimul mesaj profetic a venit prin Maleahi cu aproximativ două secole înainte de Macabei. Istoria Macabeilor arată că ei au îngăduit ca liderii lor politici să exercite și funcția de mare preot, tocmai păcatul pe care Ptolemeu egipteanul a încercat să-l săvârșească și pe care l-a încercat și împăratul Ozia. Tradiția arată că Dumnezeu a intervenit pentru a-l împiedica pe Ptolemeu de la acel act sacrileg, iar Cuvântul lui Dumnezeu arată în mod direct că Dumnezeu a intervenit atunci când împăratul Ozia a încercat să împlinească lucrarea preotului și a împăratului. Rodul final al dinastiei lor au fost fariseii. Nu există niciun temei pentru a concluziona că Macabeii au fost un simbol al neprihănirii, în pofida reverenței istorice pe care evreii iudaismului modern le-ar putea-o purta.

Reforma protestantă a început în vremea lui Luther și a fost o dezvoltare progresivă. Ea nu a fost o tradiție nouă, căci Isus și ucenicii Săi au fost protestanți. A fost o trezire din întunericul istoriei, în care Luther și ceilalți reformatori au fost treziți. Punctul culminant al acelei reforme progresive a fost mișcarea millerită. Dumnezeu nu a avut nevoie doar să-i trezească pe primii reformatori la păcatele Babilonului, ci a intenționat să-i aducă la deplina înțelegere a legii Sale și a lucrării Sale din sanctuarul ceresc. La 19 aprilie 1844, protestanții au respins lumina crescândă a reformei și au devenit protestantism apostat.

Credincioșii mileriti de atunci au fost „investiți cu mantaua” și îndrumați în Locul Preasfânt pentru a încheia lucrarea, spre a deveni creștini protestanți maturi. În anul 1863, cei cărora li se dăduse mantaua, prin neascultare, au pus deoparte mantaua protestantismului și au luat mantaua Laodiceei. În perioada finală a sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii, care a început la douăzeci și doi de ani după 11 septembrie 2001, în 2023, Leul din seminția lui Iuda desigilează adevărurile care completează istoria ascunsă a versetului patruzeci din capitolul unsprezece al cărții lui Daniel, care este istoria de la prăbușirea Uniunii Sovietice în 1989 până la legea duminicală ce va veni în curând. Făcând aceasta, El a desigilat istoria iudaismului apostat ca simbol al protestantismului apostat.

Ambele linii ale poporului apostat al lui Dumnezeu, fie cele ale lui Iuda literală, fie ale lui Iuda spirituală (ambele țări slăvite), se încheie la cucerirea Ierusalimului, cea dintâi în 63 î.Hr., iar cea din urmă la legea duminicală care urmează să vină în curând. Ambele linii reprezintă un război motivat de convingeri religioase greșit îndrumate. Ambele linii reprezintă un război împotriva filozofilor religioase ale Greciei, iar amândouă ajung ca apostatații să fie supuși Romei. Identifică cele trei bătălii din versetul patruzeci ca reprezentând prăbușirea Uniunii Sovietice în 1989, războiul din Ucraina și Panium la legea duminicală, cu scopul de a evidenția o distincție între aceste trei bătălii și cele trei războaie mondiale.

„Cuvântul lui Dumnezeu a dat avertizare cu privire la primejdia iminentă; dacă aceasta va fi neglijată, lumea protestantă va afla care sunt în realitate scopurile Romei numai atunci când va fi prea târziu pentru a scăpa din cursă. Ea crește în tăcere în putere. Doctrinile ei își exercită influența în sălile legislative, în biserici și în inimile oamenilor. Își ridică structurile ei înalte și masive, în ale căror ascunzișuri tainice se vor repeta persecuțiile ei de odinioară. Pe furiș și pe neobservate își întărește forțele pentru a-și împlini propriile scopuri când va veni vremea să lovească. Tot ceea ce dorește este un teren avantajos, iar acesta îi este deja oferit. Vom vedea curând și vom simți care este scopul elementului roman. Oricine va crede și va asculta de Cuvântul lui Dumnezeu va atrage astfel asupra sa ocară și persecuție.” Tragedia veacurilor, 581.

Începând cu versetul zece, care identifică prăbușirea Uniunii Sovietice în 1989, și până la Bătălia de la Panium din versetul cincisprezece, papalitatea „și-a întărit forțele pentru a-și promova propriile scopuri atunci când va veni vremea să lovească”. Aceste versete identifică împrejurările profetice care constituie „lațul” pregătit de papalitate, din care va fi cu neputință să „scape”. În angajamentul final, reprezentat de Bătălia de la Panium, chipul fiarei va fi format în Statele Unite. Formarea acelu chip este încercarea finală pentru poporul lui Dumnezeu din zilele din urmă.

„Domnul mi-a arătat în mod limpede că chipul fiarei va fi alcătuit înainte de încheierea timpului de probă; căci acesta va fi marea încercare pentru poporul lui Dumnezeu, prin care va fi hotărât destinul lor veșnic. ... În Apocalipsa 13, acest subiect este prezentat în mod clar; [Apocalipsa 13:11–17, citat].”

„Aceasta este încercarea pe care trebuie s-o aibă poporul lui Dumnezeu înainte de a fi pecetluit. Toți cei care și-au dovedit loialitatea față de Dumnezeu prin păzirea Legii Sale și prin refuzul de a accepta un sabbat fals, se vor așeza sub stindardul Domnului Dumnezeu Iehova și vor primi pecetea Dumnezeului celui viu. Cei care cedează adevărul de origine cerească și acceptă sabbatul duminical vor primi semnul fiarei.” Manuscript Releases, volumul 15, 15.

Formarea chipului fiarei este reprezentată de perioada în care a fost încheiată alianța cu Roma. Cornul protestant al Statelor Unite a devenit fiicele Romei în 1844, iar începutul istoriei lor se repetă la sfârșitul istoriei lor, când hotărâsc din nou să o imite pe mama lor.

„Am văzut că fiara cu două coarne avea o gură de balaur și că puterea ei era în capul ei și că decretul avea să iasă din gura ei. Apoi am văzut pe Mama Curvelor; că mama nu erau fiicele, ci era separată și deosebită de ele. Ea și-a avut ziua ei și a trecut, iar fiicele ei, sectele protestante, au fost următoarele care au venit pe scenă și au manifestat aceeași cugetare pe care a avut-o mama atunci când i-a persecutat pe sfinți. Am văzut că, pe măsură ce mama a fost în declin în putere, fiicele crescuseră și, în curând, ele vor exercita puterea exercitată odinioară de mamă.”

„Am văzut că biserica cu numele și adventiștii doar cu numele, asemenea lui Iuda, ne vor trăda în mâinile catolicilor pentru a dobândi influența acestora spre a veni împotriva adevărului. Atunci sfinții vor fi un popor neînsemnat, puțin cunoscut de catolici; însă bisericile și adventiștii doar cu numele, care cunosc credința și obiceiurile noastre (căci ne urau din pricina Sabatului, fiindcă nu-l puteau combate), îi vor trăda pe sfinți și îi vor denunța catolicilor ca pe unii care nesocotesc rânduielile poporului; adică țin Sabatul și nesocotesc duminica.”

„Apoi catolicii îi vor îndemna pe protestanți să meargă înainte și vor emite un decret că toți cei care nu vor păzi prima zi a săptămânii, în locul zilei a șaptea, vor fi omorâți. Iar catolicii, al căror număr este mare, vor sta alături de protestanți. Catolicii își vor da puterea icoanei fiarei. Iar protestanții vor lucra așa cum a lucrat mama lor înaintea lor, ca să-i nimicească pe sfinți. Dar, înainte ca decretul lor să aducă sau să poarte rod, sfinții vor fi izbăviți prin Glasul lui Dumnezeu.” Spalding and Magan, 1, 2.

În pasaj se află două grupuri de „nominali”, ceea ce înseamnă „numai cu numele”, care îi trădează pe cei credincioși ai lui Dumnezeu catolicilor. Înțelegerea lui Ellen White cu privire la bisericile nominale și adventiștii nominali este diferită de ceea ce acestea reprezintă în realitate în ultimele zile, căci, în înțelegerea ei, un „adventist nominal” ar fi reprezentat un creștin care mărturisea că crede în revenirea lui Hristos. Dar profeții vorbesc mai mult pentru ultimele zile decât pentru zilele în care au trăit, iar un „adventist nominal”, în ultimele zile, reprezintă biserica adventistă de ziua a șaptea laodiceană, iar bisericile nominale sunt urmașele aceluia care au devenit fiicele Romei în 1844.

ਅੱਠਵੇਂ ਦਿਨ ਦੇ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਉਹਨਾਂ “ਅਗਿਆਤ ਲੋਕਾਂ” ਨਾਲ ਘੁਰਣਾ ਕਰਨਗੇ, ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਸੱਚੇ ਪ੍ਰਤਨਿਧੀ ਹਨ, ਕਾਉਕ ਉਹ “ਸੱਬਤ ਦੇ ਸੱਚ ਨੂੰ ਖੰਡਤਿ ਨਹੀ ਕਰ ਸਕਦੇ,” ਜੋ ਧਰਤੀ ਦੇ ਵਸ਼ਿਰਾਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸੱਬਤ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ। ਅੱਠਵੇਂ ਦਿਨ ਦੀ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਕਲੀਸਿਆ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਪਾਸਨਾ ਦੇ ਦਿਨ ਵਜੋਂ ਸੱਤਵੇਂ ਦਿਨ ਨੂੰ ਮੰਨਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ ਵੱਚ ਜਿਸ ਸੱਬਤ ਨੂੰ ਉਹ ਖੰਡਤਿ ਨਹੀ ਕਰ ਸਕਦੇ, ਉਹ ਲੇਵੀਆਂ ਛੱਬੀ ਦੀਆਂ “ਸੱਤ ਵਾਰਾਂ” ਹਨ, ਜੋ ਪਹਲੀ ਬੁਨਿਆਦੀ ਸੱਚ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ 1863 ਵੱਚ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ।

Pasajul pe care îl abordăm acum identifică dinamica profetică asociată cu istoria care începe odată cu apropiata lege duminicală, însă istoria finalei încercări care urmează după legea duminicală se împlinesc mai întâi în Statele Unite. La legea duminicală, Statele Unite vor constrânge întreaga lume să ridice un chip al fiarei, dar, înainte de a împlini acea lucrare, vor fi ridicat un chip al fiarei în Statele Unite.

„Pe măsură ce America, țara libertății religioase, se va uni cu Papalitatea în constrângerea conștiinței și în silirea oamenilor să cinstească sabbatul fals, popoarele din fiecare țară de pe glob vor fi conduse să urmeze exemplul ei.” Testimonies, volumul 6, 18.

„Străine neamuri vor urma exemplul Statelor Unite. Deși ea merge înainte, totuși aceeași criză va veni asupra poporului nostru în toate părțile lumii.” Mărturii, volumul 6, 395.

Marele test pentru poporul lui Dumnezeu are loc înainte de legea duminicală, căci la legea duminicală timpul de probă se încheie pentru adventiștii de ziua a șaptea. Testul este reprezentat ca formarea chipului fiarei, iar chipul fiarei este unirea dintre biserică și stat, cu biserica deținând controlul asupra acestei relații. Așa cum protestanții au devenit o fiică a Romei în 1844, iar o fiică este chipul mamei sale, tot astfel protestanții apostatați vor împlini o lucrare paralelă în zilele de pe urmă, căci Isus ilustrează întotdeauna sfârșitul unui lucru prin începutul unui lucru.

Istoria reprezentată de „alianța” din versetul douăzeci și trei al capitolului unsprezece din Daniel reprezenta un popor apostat de profesie din țara cea slăvită, care se întindea pentru a forma o uniune cu Roma. Perioada 161 î.Hr. până în 158 î.Hr. reprezintă formarea icoanei fiarei care culminează cu legea duminicală.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

„Dar ce este «chipul fiarei»? și cum urmează să fie făcut? Chipul este făcut de fiara cu două coarne și este un chip al fiarei. El este numit, de asemenea, chipul fiarei. Așadar, pentru a înțelege cum este chipul și cum urmează să fie făcut, trebuie să cercetăm caracteristicile fiarei însăși — papalitatea.

“Când biserica primară s-a corupt prin îndepărtarea de simplitatea Evangheliei și prin acceptarea ritualurilor și obiceiurilor păgâne, ea a pierdut Duhul și puterea lui Dumnezeu; iar pentru a controla conștiințele oamenilor, a căutat sprijinul puterii seculare. Rezultatul a fost papalitatea, o biserică ce controla puterea statului și o folosea pentru a-și promova propriile scopuri, în special pentru pedepsirea «ereziei». Pentru ca Statele Unite să formeze un chip al fiarei, puterea religioasă trebuie să controleze într-o asemenea măsură guvernarea civilă, încât autoritatea statului să fie de asemenea folosită de biserică pentru a-și împlini propriile scopuri.”
The Great Controversy, 443.